

Prædiken 1. søndag i advent 2020

Matthæusevangeliet 21,1-9: Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmødig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.« Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!«

I dag er det 1. søndag i advent, og kirkeårets nytår. Vi påbegynder et nyt kirkeår, og bliver i dag varslet om det, som adventen altid varsler os om: at frelsen snart vil komme til os.

1. første søndag i advent, forventer vi ikke at skulle høre teksten om palmesøndag; men vi får den alligevel, fordi den fortæller os om, at frelseren er på vej – og det er jo meget advents-agtigt, men vi havde nok forventet, at det ville blive fortalt os på en anden måde.

Hændelserne palmesøndag handler jo netop om forventningerne til frelseren; jødernes forventninger til den store konge, som skulle indtage og frelse Jerusalem, og så kom den fattige Jesus på et æsel. Alligevel håbede folkemængden. De fejrede Jesus, som den nye konge de ventede på. De gav ham modtagelsen, som en stor general på sin krigshest; selvom han jo var så langt derfra på sit æsel. Kristus gav ikke jøderne, hvad de forventede. Han blev ikke en verdslig hersker, som erobrede Jerusalem tilbage, og smed romerne på porten med magt.

Folkets forventninger til ham, fik dem til at blive så skuffede over det de ikke fik, at de ikke kunne se, hvad de var blevet givet.

Og det budskab tror jeg, at vi alle sammen har brug for at høre her op til jul, hvor vi er så fulde af forventninger til juletiden. Forventninger om, hvordan vi synes at julen skal være. Forventninger, som den meget sjældent kan leve op til – og i år, nok endnu mindre end andre år.

Forventninger, som vi har til sneen, som næsten aldrig kommer; til sværen, som ikke altid er sprød, og til hyggen, som vi ikke kan fremtvinge. Som børn oplever man det måske meste til gaverne.

I min familie lå pakkerne indpakket fremme, fra de var blevet købt; og vi observerede at bunkerne blev større og større, som der kom flere og flere pakker i løbet af december. Vi brugte hele december på at prøve at kigge ind ad sprækker i papiret, og på at besluttede, hvilken pakke, vi gerne ville åbne først.

En jul, da jeg var omkring 8 år, havde min moster købt mig en kæmpe pakke. Det var den største gave, som jeg nogensinde havde fået.

Jeg spurgte, om jeg kunne få en ledetråd, og jeg fik at vide, at det var en ting, som havde et to-delt ord, og at det første startede med "M" og det næste med "L". Jeg var med det samme sikker på, at den sidste del af ordet, var løbehjul. Den første del, kunne jeg bare ikke regne ud. Jeg rystede, og mærkede efter. Men jeg kunne ikke gætte, hvad "ML" stod for. Til hvert et gæt jeg kom med, fik jeg bare svaret "du må vente at se".

Da juleaften kom føltes middagen uendelig lang, og da det endelig blev tid til at åbne gaver, var det til min store skuffelse, ikke et løbehjul, som lå i den store pakke. Det var en lampe. En stor halve-måneformet væglampe, så "ML", stod for måne-lampe.

Der er ikke særlig meget fedt ved at få en lampe, når man er 8 år gammel. Heller ikke selvom den er stor. Og selvom jeg var glad nok for lampen, så kunne den aldrig blive et løbehjul.

Skuffelsen over det jeg ikke fik, blev større end glæden for det jeg fik; og sådan er forventninger en farlig ting, som kan overskygge alt det gode, som faktisk sker.

Da Kristus kom til Jerusalem på sit æsel, fejrede jøderne ham, med forventningen om, at deres ventede frelser var kommet; de troede at den frelse skulle være på en bestemt måde, og da de ikke fik, hvad de forventede, blev de skuffede – og deres skuffelse blev til en så stor vrede, at den samme folkemængde dømte ham til korsfæstelse skærtorsdag.

Vi står lige nu over for en jul, som helt sikkert vil blive anderledes, end den plejer. I dag skulle jeg have opført krybbespil med 3. klasse fra Refsvindinge friskole, i en kirke fyldt med stolte forældre og bedsteforældre, og det er vi blevet nødt til at aflyse.

I stedet afholdt vi krybbespil på friskolen i fredags. Det gjorde vi i gymnastiksalen, med de mindste klasser som tilskuere, og med et par konfirmander, som videooptagere så familierne, senere kunne se det derhjemme.

Det var ikke, som det var sidste år. Det var ikke, som det plejede at være, men da forventningerne modsat var, at det ikke kunne afholdes, blev det modtaget med glæde og begejstring, og vi havde en rigtig fin dag.

Nogle gange kan det, at vi ikke forventer noget, give os rigere mulighed for at modtage julen, som en gave.

Og måske er det, som vi har mest brug for at få at vide i adventstiden; at selvom vi ved, at vi skal have gaver og godter, at vi ikke skal forvente alt for meget, men bare glæde os over det, som vi faktisk kan, og det, som vi faktisk får?

Måske kan der komme gode og positive overraskelser ud af, at alt i år ser så anderledes ud?

Lad os huske, at Himlens kongesøn blev født i en stald, og red ind i Jerusalem på et æsel; mange gode ting, kommer i andre pakker, end vi ventede dem; men det betyder ikke, at de ikke er store gaver.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.